

Gerard van Gemert

Gepasseerd

met illustraties van Conz

δ

‘Er gaan veertien meiden mee. Daar zullen wij toch zeker wel bij horen?’ Sara trok aan de schouderband van haar voetbaltas, zodat hij weer goed over haar schouder lag.

Ze worstelde er wel vaker mee.

Myrthe had al zo dikwijls gezegd dat Sara haar tas achter op haar fiets moest vastmaken, maar haar vriendin weigerde naar haar te luisteren. ‘Daar zitten twee keepers bij, dus blijven er maar twaalf speelsters over. Zouden dat vier verdedigers, vier middenvelders en vier aanvallers zijn?’

‘Hm, dat zou betekenen dat als een van de verdedigers geblesseerd raakt, we meteen in de problemen komen.’

Sara hing haar tas nu over haar andere schouder. ‘Dus ik denk dat er maar drie middenvelders of drie aanvallers meegaan.

En die zijn ook makkelijker uit te wisselen. Jij kunt net zo makkelijk op het middenveld als in de aanval spelen.’

Myrthe antwoordde niet meteen. Ze dacht aan Danique.

Het meisje was dit seizoen overgekomen van Eendracht, de aartsrivaal van FC De Madonna’s. Het was algemeen bekend dat ze een groot talent was en ook nog eens aasde op de midden-middenpositie, de favoriete plek van Myrthe.

‘Bedoel je dat Frans mij in de aanval gaat zetten en Danique op het middenveld?’ Het kwam er agressiever uit dan ze bedoelde.

‘Hoe kom je daar nou bij?’ Sara schoot in de lach.

Het was een van de vele goede eigenschappen van Sara.

Hoe lelijk je ook tegen haar deed, je kreeg haar niet boos.

Myrthe was er blij om. Als haar beste vriendin niet zo vergevingsgezind was geweest en makkelijk te beledigen, dan waren ze misschien allang geen vriendinnen meer geweest.

Want Myrthe had al een paar keer behoorlijk onaardig tegen haar gedaan. ‘O, dat dacht ik.’ Myrthe lachte met Sara mee.

‘Maar denk jij dat Frans Danique op mijn plekje zet?’

‘Nee, joh.’ Sara klonk overtuigend. ‘Jij hebt er vorig seizoen voor gezorgd dat we kampioen werden. En in die laatste wedstrijd tegen Eendracht speelde je Danique helemaal weg.’

Dat was waar. Met een glimlach op haar gezicht dacht Myrthe terug aan die kampioenswedstrijd. ‘Maar een nieuw meisje krijgt vaak de kans om zich op haar favoriete plek te bewijzen. En stel dat Frans er ook zo over denkt en dat Danique haar kans grijpt.’ Sara haalde haar schouders op. ‘Dan ga jij lekker in de spits spelen met mij aan de rechterkant en Daniella aan de linkerkant. Ook leuk, toch?’

Myrthe kon zich wel voorstellen waarom Sara er zo luchtig over deed. Myrthe kon natuurlijk ook wel uit de voeten in de spits. Ze was doelgericht, had een goed gevoel voor positie en een uitstekend schot in haar benen. Dat was het probleem niet. Maar als middenvelder kwam ze veel vaker aan de bal en kon ze makkelijker het spel naar haar hand zetten. Het gebied dat ze dan bestreek, was veel groter dan wanneer ze in de spits zou spelen. ‘Ja, ook leuk.’

De meiden waren onderweg naar de eerste oefenwedstrijd van het seizoen. De afgelopen twee weken hadden ze alleen maar getraind. De eerste week best hard en de tweede week wat meer met de bal. Normaal gesproken werd zo’n eerste oefenwedstrijd gebruikt om aan elkaar te wennen, maar deze keer speelden er andere belangen. Over een week vertrok het meisjeselftal van FC De Madonna’s naar Londen voor een toernooi tegen alleen maar topclubs. In de poule moesten ze het opnemen tegen Olympique Lyon en Bayern München. Hierdoor waren ze vroeg in het seizoen begonnen met trainen. Heerlijk vond Myrthe dat. Ze had een hekel aan de lange zomerstop.

Omdat het toernooi in de laatste week van de vakantie was, kon ze zich volledig op het voetballen richten.

Frans, hun trainer, had aangegeven dat de meiden in de eerste drie weken moesten bewijzen dat ze goed genoeg waren om mee te gaan. Normaal gesproken was dat voor Myrthe geen probleem, maar haar relatie met Frans was niet echt optimaal. Zijn trainingen waren leuk en afwisselend, maar tactisch vond

Myrthe hem zwak en daar ontstonden regelmatig discussies over. ‘Wanneer maakt Frans eigenlijk bekend wie er mee mogen?’ Sara was nooit zo sterk in het onthouden van de details. Myrthe gelukkig wel. ‘Vanmiddag na de wedstrijd.’ Ze zag nu al tegen dat moment op. Ze zou het een schande vinden als zij niet mee zou mogen naar Londen. Ze zag het gezicht van Frans al voor zich als hij droogjes mee zou delen dat hij voor Danique had gekozen in plaats van voor haar. En dat hij daar dan aan toe zou voegen dat hij nu eenmaal precies wist wat hij aan Myrthe had, maar nog niet wat Danique waard was. En dat deze trip een mooie gelegenheid zou zijn om haar beter te leren kennen. Hij zou zelfs zo ver kunnen gaan door te zeggen dat, als zij ook mee zou gaan, ze Danique in de weg zou lopen, terwijl Danique het verdiende om vrijuit te kunnen spelen, zonder druk van een concurrente.

Myrthe overwoog even om haar gedachten met Sara te delen, maar besloot het niet te doen. Waarschijnlijk zou haar vriendin haar uitlachen. En misschien had ze dan nog gelijk ook. Ze waren bij het knusse complex van FC De Madonna’s aangekomen. De oude kantine, die door Myrthes vader weleens vergeleken was met een oude bruine kroeg van vroeger, had dringend een lik verf nodig. Maar Myrthe had nog niet veel kantines gezien die gezelliger waren.

‘Als jij vandaag gewoon mid-mid speelt, zit je gebakken.’ Sara had haar tas van haar schouder gehaald en hield hem nu met haar rechterhand bij het handvat vast. ‘Dan kan Danique misschien rechts- of linksachter gaan spelen.’

Ze moest er zelf om gniffelen.

Myrthe glimlachte uit beleefdheid.

Want vanbinnen geloofde ze niet in de theorie van haar vriendin. Daarvoor kende ze Frans te goed.

In de kantine was het al druk. Het elftal van de meiden was niet het enige team dat een oefenwedstrijd speelde vandaag.

Bijna alle elftallen kwamen in actie. In de kantine was het een gekakel vanjewelste, wat niet gek was in een hok met allemaal voetballende meiden.

FC De Madonna's was de enige club waar alleen maar vrouwen en meisjes voetbalden. De club had geen jongenselftal.

'Daar zitten ze.' Sara wees naar de tafel halverwege de kantine die tegen de muur stond onder de prijzenkast.

Het was de plek waar ze vaker zaten.

'Hallo meiden,' begroette Sara haar teamgenoten vrolijk.

'Hebben jullie zin in de eerste wedstrijd van het seizoen?'

Zoals altijd straalde ze een en al enthousiasme en vrolijkheid uit.

De reacties waren wisselend. Daniella stond op en begroette haar met een knuffel. Ook Myrthe werd op die wijze door Daniella begroet, al was dat iets minder spontaan dan bij Sara.

'Ik wel,' antwoordde Daniella. 'Eindelijk weer een wedstrijdje spelen.'

Omdat er geen plek meer was, bleef Myrthe staan. Ze keek de tafel rond en zag dat hun doelvrouw Miriam met Danique zat te praten. Aan hun gebaren was te zien dat ze het niet over voetbal hadden. Het leek over make-up te gaan of in ieder geval over iets wat je op je gezicht kon smeren.

Aan de andere kant naast Danique zat Wendy, de centrale verdediger van het team. De rots in de branding als het op verdedigen aankwam. Ze zat stilletjes op haar mobiel te kijken. Het leek erop dat ze hem gebruikte om zich te concentreren. Wendy was het serieuze type.

Ze benaderde haar sport als een professional en gedroeg zich alsof ze in de eredivisie voetbalden.

Myrthe hield daarvan. Zelf deed ze het ook zo.

Cristiano Ronaldo was niet voor niets haar idool. De grote ster van Real Madrid liet ook niets aan het toeval over en trainde zo hard dat hij altijd in topconditie was. Er werd wel een hoop over hem gezegd en geschreven in de roddelpers, maar Myrthe begreep als geen ander dat zijn prestaties heel bijzonder waren.

Bovendien raakte hij zelden geblesseerd.

Dat kon alleen door heel gedisciplineerd te zijn.

Zo wilde Myrthe ook met haar sport omgaan.

'We gaan naar de kleedkamer.'

Zonder dat Myrthe hem had zien aankomen, was Frans bij

de tafel komen staan.

‘Omkleden, bekendmaking van de opstelling en bespreking.’

Hij liep weer bij de tafel vandaan, op weg naar de deur die de kantine verbond met de ruimte waar de kleedkamers waren.

‘Nou, daar gaan we.’ Sara tikte tegen de rug van Myrthe.

‘De eerste signalen voor wie er meegaan naar Londen.’

Myrthe haalde diep adem. Ze liet de andere meiden voorgaan en als laatste liep ze de kleedkamer in. De meiden voetbalden al zo lang met elkaar dat ze allemaal een vaste plek hadden.

Maar op de plek van Myrthe zat nu Danique.

‘Dat kon ze niet weten.’ Sara had blijkbaar gezien dat Myrthe met een vertrokken gezicht naar de nieuwe speelster stond te kijken. ‘Laat het maar even zo en kom naast mij zitten.’

Myrthe voelde haar ademhaling versnellen, twijfelde even of ze nu al de strijd met Danique aan zou gaan, maar besloot de wijze raad van haar vriendin op te volgen.

‘Oké, dames. Allemaal zitten, dan maak ik de opstelling bekend.’

Frans liep naar het bord dat tegen de muur hing waarachter de douches waren.

Myrthe zette haar tas naast die van Sara en ging naast haar zitten. Ze liet haar blik nog even over Danique gaan en als ze niet beter wist, zou ze gedacht hebben dat er een gemeen lachje om haar lippen lag.

Frans draaide de stift die hij in zijn hand had rond voor hij de eerste namen op het bord schreef. ‘Onze selectie bestaat nog uit twintig meiden, maar zoals jullie weten, kunnen er maar veertien mee naar Engeland.’ Nerveus stond hij op zijn voorvoeten heen en weer te schommelen. ‘We zijn nu eenmaal een amateurclub. Het is al mooi dat we dit soort toernooien kunnen bezoeken, maar we moeten wel op de centjes letten.’ Myrthe kende de gebaartjes van hun trainer als geen ander. Hij vond het moeilijk om mensen teleur te stellen en hij wist dat het moment om de afvallers bekend te maken steeds dichterbij kwam. Dat gaat hij nu al inleiden, dacht Myrthe, zodat de meiden zelf conclusies gaan trekken waardoor de klap straks niet zo groot is.

‘Het is niet zo dat deze wedstrijd voor iedereen bepalend is. Maar er zijn enkele plekken die dubbel bezet zijn.’ Frans likte over zijn lippen. ‘En er moeten keuzes gemaakt worden om een zo representatief mogelijk elftal te kunnen opstellen. En dan gaat het om details die ik vandaag misschien wel bij iemand zie of juist niet zie.’ Hij keek de kleedkamer rond. Liet hij zijn blik nou even op Myrthe rusten? Of verbeeldde ze zich dat maar? Zou hij echt tussen haar en Danique kiezen? En zou hij in staat zijn om haar thuis te laten? De speelster die vorig seizoen voor een groot deel verantwoordelijk was voor het behalen van het kampioenschap? Met belangrijke doelpunten en tactische wisselingen tijdens een wedstrijd had ze ervoor gezorgd dat de drie punten steeds in eigen huis bleven. ‘Maar dat is voor later.’ Frans draaide zich naar het bord en begon te schrijven. De doelvrouw en de verdediging stonden vast. Logisch dat daar geen verrassingen waren. Toen Frans de middenvelders opschreef, voelde Myrthe kriebels in haar buik. En een golf van teleurstelling ging door haar heen toen

ze de naam Danique op de mid-midplek zag verschijnen. Sara legde haar hand op het been van Myrthe. Zoals altijd voelde ze feilloos aan hoe hard dit bij Myrthe moest aankomen. Myrthe durfde niet naar het bord te kijken toen Frans de aanval invulde. Als ze niet in de aanval stond, zou hij haar vast niet in zijn veertienkoppige selectie hebben opgenomen. Want Frans wist als geen ander dat Myrthe erg lastig kon zijn als ze niet in de basis stond. En dat zou hij er in Engeland niet bij willen hebben.

‘Je staat in de spits.’ Er klonk opluchting door in Sara’s stem. Frans had de aanval ingevuld met Daniella, Myrthe en Sara. Het verzachtte de pijn, maar toch hield Myrthe er een naar gevoel aan over.

‘En dan heb ik hier de aanvoerdersband.’ Frans zocht in zijn rechterjaszak, maar vond hem in zijn linker. ‘En die geef ik voor deze wedstrijd aan Danique, onze nieuwe aanwinst.’ Met een glimlach overhandigde hij hem aan het verbaasde meisje. ‘Ik hoop dat je het naar je zin hebt bij ons en dat wij ook veel plezier van jou zullen hebben.’

‘Nou, dank je wel,’ zei ze zacht. Ze voelde zich duidelijk niet op haar gemak met het plotse aanvoerderschap. Myrthe hoorde Sara heel diep ademhalen. Zelf moest ze het even verwerken. Na haar positie op het middenveld was ze nu dus ook haar aanvoerdersband kwijt.

‘Hij test je,’ zei Sara zacht. ‘Dit is om te zien of je tegen tegenslagen en teleurstellingen kunt.’

Myrthe liet het over zich heen gaan. Zonder op of om te kijken kleepte ze zich om. Ze wilde haar boosheid niet laten zien en kinderachtig gevonden worden. Maar boos was ze wel. Als er vorig seizoen bij de club over iemand gesproken werd, dan ging het over Myrthe. Zelfs de speelsters van het eerste elftal, die als enige amateurclub in de hoogste klasse speelden, kenden haar. Sommigen waren zelfs international en als ze die op de club tegenkwam, zeiden ze haar gedag. Dat kwam natuurlijk niet uit de lucht vallen. Dat had ze eerlijk verdiend door hard te werken en een heel goed seizoen te draaien.

En nu kwam er een nieuweling en werd ze ineens naar het tweede plan verschoven.

Zwijgend en zonder iemand aan te kijken liep ze naar buiten. ‘Wat gebeurt hier allemaal?’ Daniella kwam naast Myrthe lopen tijdens de warming-up. ‘Is die Frans nou helemaal van de pot gerukt?’

Myrthe haalde haar schouders op. ‘Hij doet maar. Mij heeft hij er niet mee,’ loog ze.

‘Nou, ik zou behoorlijk pissed zijn als ik mijn plek kwijt zou raken aan een nieuw meisje. En dan maakt hij haar ook nog eens aanvoerder.’ Daniella stopte bij de omheining om te rekken.

Myrthe ging naast haar staan met haar handen op het hek en rekte haar kuiten. Zou Sara gelijk hebben? Deed Frans dit om haar te testen? Ze kon zich niet voorstellen dat Frans zo ver zou doordenken. Ze vond hem maar een simpel trainertje dat zich geforceerd professioneel probeerde te gedragen.

Maar Myrthe prikte daar altijd doorheen.

‘Wist je dat al?’ hoorde ze ineens naast zich.

Myrthe wist meteen dat het Danique was. ‘Wist ik wat al?’ stelde ze een wedervraag zonder opzij te kijken.

‘Dat je geen aanvoerder meer bent?’ Danique was op de grond gaan zitten om oefeningen te doen.

Myrthe antwoordde niet meteen. Ze moest oppassen dat ze niet vijandig reageerde. Danique kon er niets aan doen dat Frans een eikel was die haar altijd tegen zich in het harnas joeg.

Haar moeder zei altijd dat ze een paar keer diep adem moest halen als ze boos was. ‘Nee, Frans had het me vooraf niet verteld.’ Het lukte om het vriendelijk te laten klinken.

‘Raar,’ zei Danique. ‘Ik wist het ook niet.’

Myrthe geloofde haar. Het was te merken aan de verlegen reactie van Danique toen Frans haar de aanvoerdersband gaf.

‘Het geeft niet,’ zei ze.

Danique knikte opgelucht. ‘Dat je niet denkt dat ik uit ben op jouw plek. Ik wil me gewoon in het elftal spelen en dan maakt het me niet uit waar ik speel.’

‘Het is goed zo.’ Myrthe glimlachte.

‘Heb je nog wat van Dylan gehoord?’ vroeg Daniq ue.
Myrthe keek haar van opzij aan, maar zo te zien was de vraag oprecht. Dylan was de neef van Daniq ue. ‘Nee, nadat hij niet is komen opdagen toen we naar de film zouden gaan, heeft hij niets meer van zich laten horen.’
‘En jij hebt hem ook geen berichtje gestuurd?’
Daniq ue keek alsof ze dat wel verwacht had.
‘Nee,’ zei Myrthe. Het kwam er feller uit dan ze wilde. ‘Hij heeft mij laten zitten.’
Daniq ue knikte begrijpend.
‘Meiden.’ Sara kwam aanrennen en duwde zich tussen de andere meiden in. ‘Zien jullie dat groepje mannen en vrouwen staan? Daar bij de eerste lichtmast.’ Met een hoofdknik gaf ze de richting aan. ‘Dat zijn allemaal scouts van grote clubs. Er zijn er zelfs een paar uit het buitenland.’
Myrthe zag ze staan. Als het waar was wat Sara zei, was het extra jammer dat ze niet op haar eigen plek stond. Daar kwamen haar sterke punten beter tot hun recht dan in de punt van de aanval.
‘Misschien zitten er scouts tussen van de tegenstanders van volgende week. Dat ze ons vast komen bekijken,’ zei Daniella.
‘Zou kunnen,’ reageerde Myrthe. ‘Maar dat denk ik niet. Op dat toernooi staat niets op het spel, dus waarom zou je daarvoor scouten?’
‘Dat zou dan betekenen dat ze hier zijn om spelers te bekijken.’
Daniq ue klonk verrast.
‘Er staan ook mensen van de voetbalbond bij. Die bepalen wie er geselecteerd worden voor Oranje O13.’ Sara klapte in haar handen van enthousiasme. ‘Stel je voor, meiden, dat zou toch ongelooflijk zijn? Oranje staat me eigenlijk helemaal niet, maar voor dit shirt maak ik graag een uitzondering.’
Myrthe grinnikte om de reactie van Sara. Ze zag inderdaad de vrouw staan die vorig seizoen ook al een paar keer bij hen was komen kijken. Toen was zij ook al herkend als een scout van de voetbalbond. De man die bij haar stond, kende ze niet.
Myrthe voelde extra motivatie haar lijf binnenstromen.